

30 לעמיחי - תמונות באלבום

עמיחי ואני היינו גם גיסים וגם רעים מנוער, בני בית השיטה, כך שמעגלי חיינו השיקו בהרבה מקרים לאורך חיינו.

עמיחי היה שנה מתחתי בבית הספר – קבוצת תומר. היו לנו חיים טובים ובריאים. לימודים, טיולים, חברת ילדים. ב-1956 יונה, אבא של עמיחי, נפל במבצע קדש בסיני.

זה היה ב-1 לנובמבר, שזה גם יום הולדתי ה-15. היום הזה זכור לי כיום שמעורבים בו שמחה ויתמות. הלכנו לצבא, שירתנו ברצון, גאים במעשינו. עם השחרור הלכנו לנווה אור – שנה שלישית. כעבור שנה הגיע לקיבוץ גרעין הבנים של בני "תומר", מלאי התלהבות ורצון עשייה.

שנתיים הייתי בנווה אור וגם התחתנתי שם ב-1964. כעבור שלוש שנים, עמיחי שהיה בקיבוץ במסגרת גרעין הבנים, התחתן עם רזיה, אחותי. חזרתי לבית השיטה ובשנת 1968 נולדו מירב ויפעת. יפעת היתה אז ילדת מקלטים בנווה אור.

עם תום מלחמת ששת הימים נסענו בגייפ הצבאי של עמיחי לראות חבלי מולדת, אני, עמיחי ורזיה ואריה בן גוריון, מלאי סקרנות נסענו **למנזר** בלטרון, לשכם **עיר השומרונים**, להר גריזים, למחנה הפליטים ביריחו, לחפש את מוסא עלמי חברו של אריה, וכמובן **למנזר קרנטל בוואדי קלט** ועוד. אריה ועמיחי נהנו מכל רגע, **אני ורזיה** קצת פחות. החגים והטיולים המשותפים היו שיעורי מולדת ושמחה משפחתית. **ביחוד** עם שתי הסבתות האלמנות – רינה ובלה.

בשנת 1972 משפחת ירחי חוזרת לבית השיטה, נולדים יונתן ומורן.

עמיחי הולך ללמוד ידיעת הארץ באוניברסיטת חיפה. מסיים בהצטיינות והופך למורה בבית הספר בבית השיטה. בהמשך – הפך למחנך ואחר כך מנהל בית הספר. ב-1973, בעיצומה של מלחמת יום כיפור, ההורים שלי חזרו משליחות בלוס אנג'לס, אבא שאל: איפה חגי, עמיחי לקח את אבא בגייפ שלו והביא אותו ליחידה שלי **בחרמונית בצפון הגולן, זה היה מפגש הזוי.**

כשנחנכה שכונת הברכה ב-1974 הדירה שלנו מול הדירה שלו – מרחק עין.

ב-1981 עמיחי נוסע עם המשפחה לשליחות בושינגטון. הודות לקשר שעמיחי יצר בין בית השיטה והקהילה היהודית **ברוקויל**, החלה שרשרת של שליחים מבית השיטה שהמשיכו באותה דרך **שעמיחי החל.**

ליפעת המתבגרת, השליחות לא מתאימה. היא חוזרת לארץ לבדה וגרה אתנו במשך שנה עד שההורים שלה חזרו.

בשנת 1985 עמיחי מממש את החלום שלו – נפתחת הכיתה האמריקאית ובה נערים בכיתה י"א הלומדים בקיבוץ גם תוכנית לימוד אמריקאית וגם יהדות וידיעת הארץ. עמיחי מצליח לגייס ולחנך 17 מחזורים ברציפות. הוא מתמסר להם באופן מוחלט והם משיבים לו אהבה והערכה.

בשנת 1989 – אני נוסע לשליחות ברצף שליחי בית השיטה לווינגטון. עמיחי מתדרך אותי איך לגייס תלמידים לתוכנית שלו, לנטוע בהורים ביטחון, לספר להם על בית השיטה ועל ישראל היפה.

בשנת 2002 נפתח המחזור האחרון של הכיתה האמריקאית. עמיחי יכול להתברך במאות תלמידים שנטע בהם את אהבת ישראל, והם הפכו לשלוחיו בארץ ומעבר לים.

בתום תקופה מאומצת ומאתגרת זו ננעלת דלת משרדו בבנין האבן בגן א'. נסגר מעגל.

עמיחי מתחתן עם שולה, הקשר פורח, למשפחה יש שוב בית חם. עכשיו עמיחי מתמקצע בתחומי ההדרכה והפעילות הציבורית. הוא ממלא תפקידים בבית כמו: ועדת תרבות, פר"ח, קליטה ועוד, ובחוץ הוא מדריך מדופלם בעברית ואנגלית הלוקח את מטייליו ברחבי הארץ, כמו גם לירדן ואפילו לאיטליה. נראה שעמיחי עכשיו בשיא כוחו. מי שראה כמוני איך הוא מוביל טיול לפטרה ולהר נבו – דרך מאות מדרגות תלולות – לא יכול היה שלא להתפעל.

עמיחי קושר קשרים עם קהילת אוונגלים אמריקאים אוהבי ישראל, הם אוהבים אותו ומוכנים ללכת אחריו כמעט בעיניים עצומות לכל מקום שיוביל אותם. המקום האהוב עליו: הגלבו. שם היה מקריא להם את הפרקים הרלוונטיים מהתנ"ך, כמו שכולנו למדנו מאריה בן גוריון.

עמיחי ואני חלקנו אהבות משותפות – לטיולים ולחגים ומועדים. במשך שבע שנים עמיחי ואני היינו בצוות של יום הזיכרון, יום טעון, הדורש רגישות רבה עם נחישות וחתירה לביצוע מושלם, והכרות רבת שנים עם האבל והזכרון בקהילתנו. עם כל הקשיים שביום הזה, הצלחנו לחדש את התכנים ולהאיר כל פעם היבט נוסף באבל ובזיכרון.

עמיחי מגיע לגיל 70, נינוח עם ילדיו ונכדיו, מרוצה מעיסוקו המתפתח – הקרירה השלישית מתבססת.

מחלתה של זוהר נכדתו הבכורה, קשה עליו. והוא כובש את כאבו.

ויום אחד עמיחי מרגיש חולשה, מתאשפז בעפולה, בפנימית ד' – אני מטלפן כל יום, בא לבקר, הלב נצבט. שלושה שבועות בלבד חולפים ועמיחי איננו. קשה להבין, קשה לקבל, בלתי נתפס.

נלקח מאתנו חבר טוב, מסור לרעיונותיו, אוהב את קיבוצו ונאמן למשפחתו. קשה להשלים שכך אלוהים לוקח את הטובים בבניו, בשיא יכולתם, ללא התראה ורמז.

קשה לתפוס שהוא לא יהיה איתנו יותר. תודה לך עמיחי שנגעת בחיי. תודה לך על כל מה שעשינו יחד.

כתב: חגי בן גוריון